

Subota, 12.03.2011.g.

Razgovaram danas s jednim prijateljem, i dobrim vjernikom, o nošenju naših životnih križeva. Da zapravo svaki naš i najmanji grijeh predstavlja naš mali križ. Kojega mi moramo nositi da to ne bi trebao Gospodin. I odlazak na posao, kada ti se baš i ne ide radi lošeg posla, loše radne okoline ili lošeg šefa ili male plaće. I kada to prihvatiš kao nešto što je tvoja obveza i odgovornost, JER TI JE GOSPODIN TO DAO, da zaradiš nešto novaca za sebe i obitelj, KAD

A
VE
TE
NELAGODE
I
NEPRIJATNOSTI
PREDAŠ
GOSPODINU,
JER
NE
MOŽEŠ
SAM
TO
SVE
NOSITI,
ON
ĆE
TI
DRAGE
VOLJE
POMOĆI
JER

ĆE
VIDJETI
DA
SI
TI
SVOJE
UČINIO.
Ako
možeš
sam,
s
radošću
i
predanošću,
još
ćeš
više
razveseliti
Gospodina,
JER
TAKO
ZA
NJEGA
SVJEDOČIŠ
I
SVI
ĆE
OKO
TEBE
ZNATI
DA
SI
TI
GOSPODINOV.

I TAKO TI NOSIŠ SVOJ KRIŽ POSLA KOJEGA MOŽDA NE VOLIŠ, DOK NE NADEŠ DRUGI.
TAKO
SVJEDOČIŠ
ZA

GOSPODINA.

I

POMAŽEŠ

MU

NOSITI

NAŠE

KRIŽEVE.

Zaključili smo da je, u svakom slučaju, naša obveza **DA UČINIMO ONO ŠTO MI MOŽEM**
O. GOSP

ODIN

OD

NAS

OČEKUJE

DA

UČINIMO

SAMO

ONO

ŠTO

MI

MOŽEMO.

OSTALO

ĆE

ON.

Ako imamo posao, moramo na njemu odraditi što se od nas očekuje i što mi možemo.

Ako

to

učinimo

a

imat

ćemo

neke

probleme,
GOSPODIN
ĆE
IH
UZETI
NA
SEBE.
TU
NAM
ONDA
JOŠ
TREBA
I VJERA
U
GOSPODINA.
NE
TREBAMO
SE
BOJATI
DA
ĆE
SE
LOŠE
ZAVRŠITI.
NEĆE
NAS
GOSPODIN
OSTAVITI
NI
U
KOJEM
SLUČAJU
AKO
ČINIMO
ONO
ŠTO
MOŽEMO
I
ONO
ŠTO
JE
PO
NJEGOVOJ
VOLJI.
ISTINITO,
POŠTENO,

KOREKTNO
I
PREMA
NAŠEM
ZNAJANJU
I
MOĆI.

ISTO JE I U ŠKOLI, I KAD KUĆE I DRUŠTVENIM AKTIVNOSTIMA. ČINIMO ONO ŠTO MO
ŽEMO
I
ŠTO
JE
GOSPODINU
DRAGO.
I
SIGURNO
ĆETE
PREPOZNATI
DA
JE
TO
GOSPODINU
DRAGO
JER
ĆE
VAM
DATI
DA
SE
DOBRO
OSJEĆATE.

No, kaže moj prijatelj, mi ljudi se najčešće ponašamo sa vjerom i Gospodinom KAO DA SMO U TRGOVINI

·
Nismo baš neki vjernici do tog časa dok nas u životu ne snađe

KUŠNJA

ILI

KRIŽ

·
TO

JE

JEDNO

BLIZU

DRUGOGA

PA

ČAK

PONEKAD

PREDSTAVLJA

ISTO.

OVISNO

KAKO

MI

REAGIRAMO.

I onda, kada dođe kušnja, EVO PANIKE. Odmah se trči u crkvu, kod svećenika, kod karizmatika sa molitvom i prošnjom da riješe nastali problem.

Očekujemo da će naših nekoliko molitvi, ispovijedi, pohođenih misa, odlazaka k Liniću, Paviću, Sudcu ili nekom drugom

RIJEŠITI

NAŠ

PROBLEM.

ONAKO

KAKO

SE

MI

MOLIMO

DA

NAM

SE

RIJEŠI.
OČEKUJEMO
KAO
U
DUĆANU.
TREBAM
ONU
STVAR
S
POLICE,
DAM
POTREBAN
NOVAC
I
OČEKUJEM
DA
BEZ
IKAKVIH
UVJETA
DOBIJEMO
ONO
ŠTO
ŽELIM,
TU
STVAR.

**No, u vjeri i kod Gospodina nije tako. Niti nas on kuša zato što je njemu volja niti on želi
i
a mi
patimo
a
niti
nam
on
rješava**

probleme
onako
kako
mi
ljudi
ovdje
na
zemlji,
svojim
ljudskim
poimanjem,
to
mislimo
da
bi
nam
trebao.

**JA SAM MOLIO GOSPODINA DA SPASI MOJ ŽIVOT A ON JE PUSTIO DA ZAVRŠIM U Z
ATVORU.**

**JA
BAŠ
TO
TAKO
NISAM
OČEKIVAO
ALI
SADA,
NAKON
ŠTO
SAM
SVE
SPOZNAO,
UVIDAM
DA**

JE
TO
BIO
JEDINI
NAČIN
DA
SPASIM
SEBE
I
SVOJU
DUŠU.
A
POSLIJE
TOGA
DA
POMOGNEM
I
SVIMA
OKO
SEBE
DA
MOŽDA
UČINE
ISTO.
KAKO
JE
NJIMA
ZAPISANO
I
KNJIZI
ŽIVOTA.

Jedna meni draga osoba, za koju molim svaki dan, živi u puno grijeha koji joj uništavaju tijelo
a

onda
i
dušu.
I
jedina
molitva
koju
bi
ja
za
tu
osobu
mogao
moliti
da
se
spasi
je
ta
da
radi
nekog
zdravstvenog
problema
završi
u
bolnici.
Jer
bi
onda,
u
bolnici,
bila
prisiljena
neke
svoje
životne
navike
promijeniti,
možda
bi
spoznala
i
Gospodina,
PA
BI

SE
TAKO
SPASILA.
No,
ja
to
jednostavno
ne
mogu
moliti
nego
MOLIM
GOSPODINA
ZA
NJEZINO
OBRAĆENJE,
UČVRŠĆIVANJE
VJERE
I
NUTARNJE
ISCJELJENJE.
OSTALO
NEKA
ČINI
GOSPODIN.

Mogao bi pisati o još mnogim slučajevima gdje je Gospodin spasio neke grješnike i obratio ih ali na način na koji oni nisu ni sanjali. ZATO I JE ONA UZREČICA DA SU ČUDNI PUTI GOSPO
DNJI. B

OGU
HVALA
NA
NJIMA.

A sve je to povezano sa mojim nekim osjećajem kako i mi katolici ponekad izgledamo kao neka sekta ili grupa interesno povezanih ljudi. Kao da smo navijači nekog sportskog kluba ili simpatizeri nekog pjevača ili muzičke grupe ili sl. Taj osjećaj me drži kada idem u crkvu na misu ili kada idem iz crkve. Dođe se, nastane gužva na parkiralištu, uđe se u crkvu, ako treba malo se i pogurne, pa se onda gleda da se zauzme neko bolje mjesto, čak već neki i svojatamo svoja stalna mjesta gdje sjedimo, pa se gleda okolo po crkvi da se malo "premjeri" one koji su došli na misu, na misi izvršimo sve što trebamo, molitve, pjesma, ustajanje i klečanje, pričest. Poslije blagoslova ponovno gužva, brzo izlazimo van, možda se razmjeni kakva riječ s nekim, sjeda se u auto ili pješice, i odlazimo koro i zaboravljajući što je bilo na misi.

S

IMA I DRUGAČIJIH PONAŠANJA, ALI, KOLIKO SAM TO JA DO SADA PRIMIJETIO, ONI SU
U
U
MANJINI.

I TO SVE ŠTO SAM NAVEO, BILO BI U REDU I VESELILO BI ME, DA NISAM VIDIO LICA T
IH
LJUDI
KOJI
SU
IZAŠLI
IZ
CRKVE.

NA MNOGIMA OD NIH NE VIDIM NI RADOST NI OPUŠTENOST NI ZANESENOST S TIM Š
TO
SU
BILI
NA
SASTANKU
S
GOSPODINOM.
ONI
SU
BILI
NA
SASTANKU
ALI
GOSPODINA
NISU
SRELI.
ON
JE
BIO
PORED
NJIH
A
ONI
GA
NISU
VIDJELI.
A
KAKO
GA
NISU
VIDJELI
NAĆE
NI
ZA
NJEGA
SVJEDOČITI
DRUGIMA.
ŠTO
I

KAKO
JE
BILO
S
GOSPODINOM.

I ONDA MI JE JASNO, I JAKO SAM ŽALOSTAN, ŠTO NAS DRUGI, NEVJERNICI I SLABO V
JERNI,
UOPĆE
NE
RAZUMIJU,
ISMIJAVAJU NAS,
POGRĐUJU
I
NAS
A
POGOTOVO
GOSPODINA.
RADI
TOGA
JER
SE
NA
NAM
UOPĆE
NE
VIDI
DA
SMO
BILI
NA
SASTANKU
S
GOSPODINOM.

ZAŠTO? ZAŠTO JE TAKO? ZAŠTO SU NAM LICA TUŽNA, ZAŠTO ĆEMO OPET OGOVA
RATI DR
UGE,
ZAŠTO
ĆEMO
OPET
BITI
NEUMJERENI
U
JELU
I
PIĆU,
ZAŠTO
ĆEMO
OPET
PSOVATI,
ZAŠTO
ĆEMO
BITI
LIJENI
I
BLUDNI,
ZAŠTO
OHOLI
I
LICEMJERNI?
ZAŠTO!?

ZATO JER NISMO GOSPODINU PREDALI SVOJ ŽIVOT I NE POŠTUJEMO NJEGOVE ZAP
OVIJEDI,
NE
DRŽIMO
SE
NJEGOVE
RIJEČI.
NE
VJERUJEMO
MU
DA
NAS
LJUBI
I
DA
ĆE
NAM
SVE
UČINITI
KADA
MI
UČINIMO
ONO
ŠTO
MI
MOŽEMO.
ŽELIMO
SAMO
DA
NAM
BUDE
DOBRO
PO
NAŠEM
LJUDSKOM
POIMANJU.
DA
IMAMO
PUNO
NOVACA,
DA
NIŠTA
ILI
ČIM

MANJE
RADIMO,
DA
IMAMO
VAŽAN
STAV
U
DRUŠTVU
ILI
SVOJOJ
OKOLINI,
DA
SMO
POTPUNO
ZDRAVI
I
DA
ŽIVIMO
STOTINE
GODINA,
DA
NAS
SVI
VOLE
JER
SMO
MI
NAJBOLJI
I
NAJPAMETNIJI,
ITD.

E TO MI TRAJIMO OD GOSPODINA. I DA TO DOBIJEMO UZ ČIM MANJE MOLITVE I HO
DANJA
U

CRKVU.
A
KADA
TO
NE
DOBIJEMO
ONDA
SMO
TMURNI,
ŽALOSNI,
SRDITI
NA
SVE
OKO
SEBE.
JER
IMAMO
NEKE
PROBLEME
U
ŽIVOTU
A
GOSPODIN
NAM
IH
NEĆE
RIJEŠITI.
I
NIKAD
ILI
VRLO
RIJETKO
ĆEMO
PRIZNATI
DA
SMO
ZA
NJIH
PRETEŽNO
SAMI
KRIVI.
DA
SU
VEĆINOM
PLOD
NAŠEG

GRJEŠNOG
ŽIVOTA,
ŽIVOTA
BEZ
GOSPODINA
ILI
SA
GOSPODINOM
PO
NAŠOJ
MJERI.

AJDE, PROMISLIMO O SVEMU TOME. KORIZMA JE IDEALNO VRIJEME ZA TO.

I JA TO POKUŠAVAM. I PONEKAD ME GOSPODIN NAGRADI ZA TO. DADNE MI DA SPO
ZNAM
NEKE
STVARI
O
NJEMU,
O
VJERI,
O
MOJIM
GRIJESIMA,
O
ONOME
ŠTO

BIH
MOGAO
UČINITI
DA
MU
POMOGNEM
NOSITI
KRIŽ.

O, KAKO JE PREKRASNO KADA MI GOSPODIN DADNE SPOZNATI TE TAKO JEDNOST
AVNE STV
ARI.
A
JA
TREBAM
SAMO
ČINITI
ONO
ŠTO
MOGU.
ČINI
I
TI.
NEKA
TI
TO
BUDE
JEDNA
OD
ODLUKA
U
KORIZMI
ILI
OPĆENITO
U
ŽIVOTU.
"ČINITI
ONO
ŠTO

MOGU".

TAKO JEDNOSTAVNO, A TAKO TEŠKO. TAKO MALO, A TAKO DRAGO GOSPODINU.

GOSPODINE, POŠALJI MI SVOJEG SVETOG DUHA, DA ME JAČA, DA ČINIM ONO ŠTO
MOGU
U
SVOJEM
SVAKODNEVNOM
ŽIVOTU,
PROSLAVLJAJUĆI
TAKO
TVOJE
IME
GOSPODINE.

BLAGOSLOVLJEN TI BOŽE U VIJEKE.